

ZO'N DINGERAIS.

„HOL d'r over op,” zei de oude Kloaske „Zwart en, liggend op haar bed, keek ze vol verontwaardiging naar ouderling Van Klaveren, die, in de groote leunstoel van Harm, deed wat des ouderlings is: praten en zoo onder 't praten door bezig zijn met de zielszorg.

„Hol d'r over op. Wat zoo veel as ons ooms en tantezegger is, het mie d'r ook al over om kop soest, moar 'k loof d'r niks van. En begun ie nou ook al te scheervoglen? Ie denken vast: Kloaske is al tien joar zaik west en 't ol mensch wait nait meer hou 't er om heer gait. Bin ie mie ook 'n olderling? Ze mossen Joakop van Dieken kozen hebben, den harren ze wiesder doan. Fou!”

„Moar mien laive mensch,” zei van Klaveren.

„Moar mien laive mensch,” zei Van Klaveren, „wat is dat nou veur 'n geteut. Ie hafflen ja moar toesjoer vot en ik ken d'r gain woord tusken kriegen. Joe wat wies moaken? As ie olderling binnen en as ie ien 't ambt stoan, den mag dat toch nait. Ans mag 't ook wel nait, moar den is 't toch nog nait zóó slim. Woarom wil ie mie nou nait looven?”

„Och, 't ken ja nait. Ons ooms en tantezegger het mie ook al zegd, dat mensken, as ze zo'n dingerais, zo'n roadio ien hoes hebben, kennen heuren, wat d'r ien Engeland en Frankriek proat wordt. Nou, dat ken ja nooit. Zoo hard kennen mensken doar nait roupen en reeren, dat wie t hier heuren kennen. En as 't wel ken, den binnen 't duvelskunsten.”

„Och, ie begriepen d'r ja niks van. Dat geluud, dat ze ien Engeland en Frankriek of woar arvens moaken, sturen ze hier heer.”

„Zeker ien 'n pakje. Hol toch op.”

„Nee, deur lucht. En dat geluud wordt den opvangen deur zo'n ding, dat ie den op 't dak kriegen.”

„Jao, da's wel oardig oetprakkesaierd. Den waiten ze doar ien dat vremde land zeker, woar Kloaske Zwart woont. En den leggen ze dat geluud ien 'n pakje op mien dak. Hol d'r moar gauw over op, want 't ken nait. Wat zegst doe d'r van, Harm?”

Harm, achter de tafel, verschoof zijn groote handen maar eens op zijn knieën en antwoordde toen met het antwoord, dat hij voor alle gelegenheden klaar had: „Doar ken gain mensch mit zien kop bie.”

Ouderling Van Klaveren had een slechten dag. Kloaske wilde niets van hem weten, en ze zei ronduit: „'n Olderling, dei mie leugens wil wies moaken, ken ik nait bruuken en ie huiven nait weer te kommen. 'k Zel 't wel ais tegen doomnie zeggen.”

't Was wel heel erg met Kloaske.

Tien jaar gebonden te zijn aan je bed, dat is niet alles. En dan moet het zoo'n lastige, kribbige Kloaske treffen. Wanneer had zij, vóór haar ziekte, ooit stil kunnen zitten? En hoe was 't mogelijk, dat ze nu stil kon liggen, nu Harm de huishouding moest doen, zoo goed en kwaad als 't ging? Hij deed alles verkeerd en hij deed het dúbbel verkeerd, als zijn vrouw wakker was.

Gelukkig, dat de oude menschjes zich, wat het geldelijke aanging, konden redden. Maar Kloaske was lastig en ze werd lastiger naarmate ze zich meer ging vervelen. Nu wilden de menschen, die 't goed met haar meenden, haar een radio-toestel aanpraten, „zo'n dingerais.” Hens drik, de ooms en tantezegger, wilde het doen om zijn tante wat afleiding te bezorgen; Van Klaveren had meer haar geestelijke nooden op het oog: zij zou, als ze eenmaal een toestel had, een preek kunnen hooren.

Maar ze wilde er niets van weten.

Toen spanden Van Klaveren en Hendrik samen. Harm was gemakkelijk genoeg over te halen; die had geen wil.

't Ergste was nog, hoe men het toestel moest plaatsen, zonder dat Kloaske iets gewaar werd.

Maar het lukte. Een reparatie aan 't raams kozijn werd te baat genomen; een middagdutje

kwam niet te onpas, en men kreeg het zoo ver, dat het toestel, zonder meer, Zaterdagavond nog in de huiskamer gezet kon worden. Daar was één hoekje, waarop Kloaske vanuit de bedstede geen oog had en dàar werd het toestel op een tafeltje geplaatst.

Toen kwam de Zondagmorgen zooals veel andere Zondagmorgens.

Harm deed, als gewoonlijk, de noodige huiselijke bezigheden.

Hendrik kwam tegen tien en zoo eens even aanloopen.

„Wat zel dat beduuden?” zei Kloaske. „’t Is dien tied, jong. Kerk begunt zoo.”

„Kerk komt van mörgen bie joe ien hoës.”

„Begunst alweer mit dien iedelheid? En most zóo ien kerk zitten?”

„Nee, ik gao hier zitten. En nou mout ie nait kel worren, as örgel begunt te speulen.”

„Goa vot, jong. Most ’n ol mensk veur mal hollen? Magst die schoamen.”

„’t Is goud, heur. Nou, ’t is nou tien uur. Nou zel ’t den begunnen.”

Hendrik ging even in ’t hoekje, waar het toestel stond, en . . . even later — Kloaske was stil van groote verwondering — hoorde ze een kerkorgel spelen.

Ze wilde het niet gelooven, maar ze moest. Ze droomde niet, ze wist, dat ze klaar wakker was en toch . . . en daar hoorde ze opeens een stem: „Laat ons zingen psalm 63 : 1.”

„Doomnie! dat is ’n doornie!” riep ze in groote verbazing.

En toen lag ze stil.

Ze had de oogen gesloten en luisterde. ’t Was haar nu, alsof ze in de kerk was. Ze kon de ouderlingen zien binnenkomen: Van Klaveren liep vóór, deftig en statig als vóór tien jaren. En ze zag den dominee de trap naar de preekstoel opgaan. ’t Was hààr dominee niet, nee, maar ’t wàs een dominee, daar was geen twijfel aan. Maar toen schrok ze op. „Hou ken dat?”

riep ze. „Kerk ien koamer! Hendrik hou ken dat?”

„Da’s raadio nou, tante. En ie heuren nou ’n doornie oet Amsterdam. Is ’t nait duudliek?”

„Duudliek? ’t Is ja krek, of ’k d’r stoef bie bin. ’k Heur doornie poesten. Heden, heden,hou ken’t!”

„Doomnie! dat is ’n doornie!” riep ze in groote verbazing.

„Jao, dat wait ’k ook nait, moar ’t ken. Moar nou mout ie stil wesen en luustren.” Datwou Kloaske wel. In tien lange jaren had ze geen preek gehoord. En...zeker, Harm las haar wel zeer trouw voor uit den bijbel, maar dit was toch heel iets anders.

...maar ze zong!...

Hoor, ze kon het hoesten van de menschen in de kerk hooren. Daar zaten ze, de menschen, en ze hoorden naar de blijde boodschap, die altijd nieuw blijft, en zij hoorde ook.

En een stem zeide: Ik geloof de gemeenschap der heiligen.

Toen werd er weer gezongen.

„Mien bril en mien psalmbouk,” riep ze „Bril ligt ien toafelloa en psalmbouk ien ’t kamnet. Tou, gauw Harm, ’k wil mitzingen.”

’t Was in al die tien jaren niet gebeurd, dat Kloaske zong. Ze zong ook niet volgens de regels der kunst en ze haalde sommige woorden wel heel lang uit, maar ze zong en ’t werd haar warm om ’t hart.

Eindelijk hoorde ze nog het uitspreken van den zegen. Dat deed de dominee ook voor hààr.

Toen speelde nog eens ’t orgel.

„Nou, tante, zel ik dat dingerais moar weer mit nemen?”

„Nee heur jong, ’k wil ’t hollen, al kost ’t mie ook vieftig doezend gulden.”

„Nou, ie hebben ’t goudkooper,” lachte Hendrik. „En wat nou zoo mooi is? Ie kennen d’r van alles mit doun. Ie kennen d’r ook muziek oet kriegen, woar j’op kennen dansen.”

Maar Kloaske was niet in een stemming om te schertsen.

„Dansen ken ’k wel, moar den van bliedschop. Doar heb ik gain iedele deuntjes veur neudig.”

Na kerktijd kwam Van Klaveren eens even aanloopen.

„Hou was ’t ien kerk, Kloaske? Genougen had?”

„’k Bedank joe wel, heur, Van Kloaveren. En wat ik zegd heb, dat ze moar ’n ander kozen mossen hebben, doar heb ’k niks van maind, heur. Dat zee ’k zoo moar, bie vergis.”

„’t Is goud, heur Kloaske. En wat zeg ie nou van ’t duvelsding?”

„Jao, begriepen dou ’k d’r niks van heur. Moar ’n duvelsding is ’t nait, dat wait ik nou wel.”

„Je kennen d'r ook duvel mit dainen,” zei Van Klaveren ernstig. „Moar zoo is 't mit al Gods gouje goaven. Wereld neemt ze en daint duvel d'r mit. Moar doarveur binnen ze nait geven.”

„Nou,” vond Hendrik, „'k mag d'r ook wel ais geern wat aans deur heuren as altied 'n preek. Mag dat den nait?”

„Alles mag, mien jong,” antwoordde Van Klaveren, „as doe moar op 't gouje plakje bisse. 'k Lees ien mien biebel: Alles is het uwe, doch gij zijt van Christus. En wel nou van Christus is, dei gebruikt ook zo'n roadio zooas zo'n dingerais bruukt mout worden.”

„Jao,” vond Kloaske, „zoo is 't krek. En nou ken ik op berre liggen blieven en toch naar kerk goan. Moar 't is eerst wel roar. Tou doornie begunde, tou was 't mie eerst net of 'k mie schoamde, omdat ik mien olle nachtijk an har. Want dei stem is zoo dicht bie, dat 't joe net is, of doornie joe zain ken.”

Toen moest Van Klaveren toch lachen.

Maar Kloaske lachte niet. Zij nam het ernstig met dat „dingerais,” en zij nam zich voor, het goed te gebruiken. K.

(Met toestemming overgenomen uit „Doel en Werken der Nederlandsche Chr. Radio-Vereeniging”).

VERZAMELHOEKJE.

Verstandig Frankrijk.

In een Engelsch blad wijst een correspondent er op, dat in Frankrijk bobbed en slingled haar lang niet zoo populair is als in Engeland, en zeker niet in de provincie.

De Fransche vrouw is altijd trotsch geweest op haar haardos en heeft deze altijd met veel liefde verzorgd en opgemaakt. Zij doet er niet gemakkelijk afstand van en gaat door heur haar zacht en golvend te houden, al maakt zij het gewoonlijk eenvoudig op. „Neen, besluit zij, men moet de volgelingen van de tegenwoordige mode niet zoeken in Frankrijk, maar in Engeland. Daar geeft Parijs den toon aan.”

Interessante statistieken.

Prof. G. M. Robertson, president van het Royal College of Physicians te Edinburgh heeft onlangs verklaard, dat krankzinnigheid onder gehuwden betrekkelijk weinig voorkomt, doch dat deze op opvallende wijze toeneemt bij degenen, die man of vrouw verloren hebben.

Dat het huwelijk nog andere preventieve eigenschappen heeft, blijkt uit sensationeele mededeelingen, dezer dagen door dr. Herman N. Bundesen, commissaris van gezondheid te Chicago, gedaan.

Deze autoriteit heeft verklaard, dat gehuwde lieden veel langer leven, dan menschen, die gescheiden zijn.

Dr. Bundesen baseert zijn „onthullingen” op pas voltooide statistieken, door den gezondheidsdienst te Chicago samengesteld omtrent den betrekkelijken levensduur van vrijgezellen, gehuwden en gescheidenen.

Uit deze statistieken blijkt, dat er verleden jaar van iedere 1000 gescheidenen tusschen de 25 en 34 jaar oud, 15 gestorven zijn; van het-

zelfde aantal ongehuwden van dezelfde leeftijdsverhouding 5 en van hetzelfde aantal gehuwden van dezelfde leeftijds-categorie slechts 4.

Voor den leeftijd van 35-44 jaar waren de getallen resp. 18, 14 en 7. Voor dien van 45-54 jaar resp. 37, 20 en 14. Voor den leeftijd van 55-64 jaar eindelijk bedroegen de cijfers respectievelijk: 56, 49 en 29.

Op 65-jarigen leeftijd stierven er 116 gescheidenen, 112 ongehuwden en 80 gehuwden.

Conclusie: echtscheiding verkort het leven: huwelijk verlengt het.

Koopen op afbetaling.

Ook duur. In het „Leidstersblad” uitgave van de Federatie van Christelijke Vereeniging van en voor vrouwen en meisjes wordt tegen dit stelsel gewaarschuwd Voor kleeren vooral wordt het afgeraden.

Opgemerkt wordt dat,

1e. men het goed te duur betaalt, want zoowel de rente als de risico dat misschien de laatste termijnen niet betaald worden, moeten in den prijs begrepen zijn;

2e. dat men veel lichtzinniger koopt, omdat men denkt: het is maaar zooveel per week, terwijl men bij het ineens neerleggen van een groote som veel ernstiger overweegt of het goed besteed is;

3e. dat men de mogelijkheid heeft, dat men nog steeds door moet betalen, terwijl door de een of andere omstandigheid het kleedingstuk reeds onbruikbaar is.

Voor kleeren is dit systeem altijd af te keuren, ook omdat wie niet zoo degelijk is om het voorschrift: eerst sparen, dan koopen, in praktijk te brengen, ook wel niet zoo degelijk zal zijn om iets werkelijk goeds te kiezen wat lang mee kan, maar meestal iets zal nemen wat modieus is, veel toont, maar spoedig verveelt en slecht blijkt te zijn.